

Arrest

nr. 135 067 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. GIERAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 7 februari 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 25 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de bestreden beslissingen die luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, S^o lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2014 wordt ingediend door:

Naam:

(...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist overeenkomstig art 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1990. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- een uitnodiging voor een drink ter gelegenheid van een huwelijk» dewelke nergens verwijst naar betrokkene en haar partner en een daarbijhorend geschreven bedankbriefje van de gehuwden, ook zonder enige verwijzing naar de betrokkenen,

- 11 ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, noch wie er in figureren, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- reisdocumenten op naam van betrokkene richting België en terug naar Marokko, Deze documenten staat enkel op naam van de betrokkene. De reden van de reis naar België is nergens terug te vinden, noch enige link met de Belgische referentiepersoon. Uit deze documenten blijkt nergens dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon elkaar daadwerkelijk hebben ontmoet in die periode.

- reisdocumenten op naam van de referentiepersoon richting Tunesië. Deze documenten staan enkel op naam van de referentiepersoon en hebben geen enkele link met betrokkene, Bovendien betreft het een vlucht naar een Tunesische luchthaven, wat bezwaarlijk als een bewijs kan beschouwd worden dat de referentiepersoon en betrokkene elkaar hebben ontmoet in die periode.

- een vijftal verklaringen op eer door derden m.b.t. het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze belde verklaringen niet in overweging genomen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar, of van een ononderbroken samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag

- een bewijs van het overmaken van een bedrag twv 155€ van de Belgische referent aan betrokkene op 19.09.2013: dit bewijst dat de Belgische referent in september 2013 een bedrag heeft overgemaakt aan betrokkene en zij dus elkaar kenden in september 2013.

Het geheel van de voorgelegde documenten staat niet toe vast te stellen dat aan de voorwaarden zoals in het aangehaalde wetsartikel is voldaan, Enkel het laatst besproken document zou als begin van bewijs dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kenden in september 2013 kunnen worden aanvaard. Dit is echter op zich een ontoereikend bewijs,

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al dient ingetrokken te worden.

«Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een ander rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.»

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

"A. Schending van artikel 42 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van artikel 52 van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

1. Artikel 42 van de vreemdelingenwet voorziet in de volgende bepaling:

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgende op de datum van aanvraag, zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald

overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Artikel 52 §4, tweede lid van het bovenvermelde Koninklijk Besluit bepaalt:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Artikel 42 werd door het Grondwettelijk Hof nog geïnterpreteerd in het arrest nr. 121/2013 (overweging B.34.5) (zie hieromtrent ook: Omzendbrief d.d. 3 december 2013 betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 geïnterpreteerd werden), waarbij het volgende nog gesteld werd:

De termijn van zes maanden binnen dewelke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht dient te worden beslist moet worden nageleefd, ongeacht of de aanvraag wordt ingediend bij een gemeentebestuur of bij een diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Naar analogie met artikel 54 van het Gerechtelijk Wetboek en omdat de vreemdelingenwetgeving ook niets anders over termijnen uitgedrukt in maanden of jaren bepaald, mag principieel worden gesteld:

Een in maanden of in jaren bepaalde termijn wordt gerekend van de zoveelste tot de dag vóór de zoveelste.

2. In het onderhavige dossier werd de verklaring tot gezinshereniging ingediend op 24 december 2013, waarbij een ontvangstbewijs werd ingeschreven en een bijlage 19ter werd opgesteld. (Stuk 12) Hierna werd een woonstcontrole gedaan, en werd de wettelijke samenwoning geregistreerd in het rijksregister op 07.02.2014.

De geldigheidsduur als bepaald in artikel 42 geldt vanaf de datum van de aanvraag, en niet de datum van de registratie in het rijksregister of het afgeven van het attest van immatriculatie, dat bovendien conform artikel 52 §1, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981, de geldigheidsduur heeft van zes maanden vanaf de aanvraag.

De aanvraag dateert van 24 december 2013. Conform artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 had een beslissing genomen moeten worden en aan verzoekster erkend moeten worden voor, en ten laatste op 24 juni 2014.

De beslissing werd laattijdig genomen op 25 juni 2014, en pas aan verzoekster erkend op 04 juli 2014.

De laattijdige beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 42 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en moet derhalve vernietigd worden. Conform artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 had verzoekster een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" moeten ontvangen."

2.1.2. Samen met de verwerende partij moet er worden vastgesteld dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap slechts werd ingediend op 7 februari 2014 zodat de bestreden beslissing is genomen binnen een termijn van zes maanden.

De verzoekende partij verwijst naar een stuk 12 dat zij toevoegt aan het verzoekschrift. Dit stuk heeft als hoofding "Ontvangstbewijs documenten wettelijke samenwoning". Hieruit kan enkel afgeleid worden dat de verzoekende partij en haar partner op 24 december 2013 de wil hebben geuit om wettelijk te willen samenwonen. Dergelijk wens duidt niet aan dat de verzoekende partij op dat ogenblik enige vorm van gezinshereniging heeft ingediend. Voorts blijkt uit het administratief dossier op generlei wijze dat zij een aanvraag gezinshereniging indiende voor 7 februari 2014. Verder bevat stuk 12 enkel de verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd op 7 februari 2014, wat evenmin gelijkstaat met de aanvraag gezinshereniging. Enkel de aanvraag voor een verblijfskaart die dateert van 7 februari 2014 wijst op de indiening van een aanvraag gezinshereniging. Het middel mist feitelijke grondslag en de verzoekende partij toont de schending van de door haar aangehaalde rechtsregels niet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

"B. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout

3. De verwerende partij was gehouden tot de nodige zorgvuldigheid bij het onderzoek van de stavingstukken en bij de vaststelling en waardering van de feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. (zie bijv. RvS 22 november 2012, nr. 221.475, DE WOLF, RvS 23 mei 2012, nr. 219.447 e.a.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij de voorbereiding van zijn beslissing zorgvuldig te werk gaat en ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat met kennis van zaken alle betrokken belangen kunnen worden ingeschat en afgewogen. (RvS (10e k.) nr. 219.447, 23 mei 2012)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Vastgesteld moet worden dat bij het voorbereiden van de weigeringsbeslissing het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Zo wordt het volgende gesteld:

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Een uitnodiging voor een drink ter gelegenheid van een huwelijk, dewelke nergens verwijst naar betrokkene en haar partner en een daarbijhorend geschreven bedankbriefje van de gehuwden, ook zonder enige verwijzing naar de betrokkenen.

Indien de bewijsstukken m.b.t. deze drink ter gelegenheid van een huwelijk zorgvuldig bestudeerd en gecontroleerd waren geweest, had men meteen kunnen vaststellen dat er, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweerd, een duidelijke verwijzing naar betrokkenen is. Immers, betrokkenen zijn duidelijk afgebeeld op de foto aan de voorzijde van het bedankbriefje (hij in het wit, zij in het zwart). (Stuk 9) Loutere vergelijking met de pasfoto's of met de andere foto's in het dossier had het bestuur moeten doen besluiten dat het koppel beiden op dit feest van 07.07.2012 aanwezig was. Daarnaast bracht verzoekster ook andere foto's bij van dit feest, van zowel overdag als 's avonds, met daarop het handschrift en de dagtekening van de gastvrouw.

Vastgesteld moet worden dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden bij de beoordeling van de feitelijkeheden en de stavingstukken in dit dossier. De verwerende partij heeft bij de beoordeling zo ook een manifeste beoordelingsfout begaan.

4. Vervolgens verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur eveneens tot zorgvuldige feitenvinding bij de voorbereiding van het dossier.

Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. (RvV, nr. 115.993)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bij feitenvinding in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing van nemen (RvV 20 mei 2010, nr. 43.600)

Het is dus aan de verwerende partij om na te gaan of er al dan niet aan de voorwaarden voldaan wordt. De verwerende partij heeft hierbij de plicht van zorgvuldige feitenvinding.

Indien, zoals in casu het bestuur, van oordeel is dat er klaarblijkelijk onvoldoende documenten voorliggen, had zij aan verzoekster de kans moeten geven om nog bijkomende stukken voor te leggen. Verzoekster was immers in het bezit van bijkomende documenten om de stabiele partnerrelatie te kunnen bewijzen. Verzoekster verwijst bijvoorbeeld naar het SMS-verkeer sedert 2012 met haar partner (Stuk 8), en bijvoorbeeld naar de DVD d.d. 05.09.2012 van een huwelijk waarop het koppel aanwezig was, en samen aan het dansen is (Stuk 10).

Het bestuur had conform het zorgvuldigheidsbeginsel moeten overgaan tot een zorgvuldige voorbereiding, en had daarbij in dit bijzondere geval aan verzoekster moeten verzoeken nog bijkomende stukken neer te leggen, die kunnen duiden op een stabiele partnerrelatie van twee jaar o.d.m."

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar de verzoekende partij het motief van de eerste bestreden beslissing bekritiseert door te stellen dat uit de uitnodiging voor een drink ter gelegenheid van een huwelijk blijkt dat de verzoekende partij en haar partner op dit feest van 7 juli 2012 aanwezig waren wat moet blijken uit de foto's, kan deze deductie eventueel wel gemaakt worden maar is de grief niet dienstig. Immers in toepassing van artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moet de verzoekende partij bewijzen dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar tenminste twee jaren kennen bij gebreke aan het bestaan van een gemeenschappelijk kind. In casu stelt de verzoekende partij zelf dat het feest waarop het kwestieuze stuk naar alludeert, dateert van 7 juli 2012, hetzij geen twee jaren bestaat voor het indienen van de aanvraag. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat met dit volgens haar manifest foutief beoordeelde stuk zij kon aantonen dat zij haar partner kende op 7 februari 2012, hetzij twee jaren voor het indienen van de aanvraag. Haar grief is niet dienstig.

Voorts kan de redenering van de verzoekende partij dat het bestuur zou verplicht zijn, ingeval onvoldoende documenten worden voorgelegd, haar toe te laten bijkomende documenten over te maken, niet gevolgd worden. Het komt de aanvrager toe diens aanvraag zo volledig mogelijk te staven met alle nuttige bewijsdocumenten. Daargelaten de vaststelling dat stuk 8 niet aantoont dat de relatie dateert van minstens 7 februari 2012 en de verzoekende partij zelf stelt dat haar toegevoegd stuk 10 een dvd is van 5 september 2012 hetzij evenmin een twee jarige relatie aantoont sedert 7 februari 2012.

De verzoekende partij toont niet op dienstige wijze de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Evenmin is er een manifeste beoordelingsfout voorhanden die kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.3.1. Het derde middel dat enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“C. OMTRENT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel en schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet

5. Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. (RvV arrest nr. 115.993)

In dit dossier moet worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten uit de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld: “Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52§4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

2. Deze motivering is hoegenaamd onafdoende.

In eerste instantie verwijst men naar artikel 52§4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit als rechtsgrond voor het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit wetsartikel wordt echter enkel gesteld dat wanneer het recht op verblijf niet wordt erkend, eventueel/indien nodig een bevel om het grondgebied te verlaten kan bevatten ("desgevallend"). Conform de wettelijke motiveringsplicht dient het bestuur afdoende te motiveren waarom de weigeringsbeslissing al dan niet een bevel tot het verlaten van het grondgebied bevat. Dit gebeurde hoegenaamd niet.

De motivering dat de nodige voorwaarden voor de gezinshereniging niet zijn vervuld is misschien een voldoende motivering voor het weigeringsbesluit, doch dit is geen afdoende motivering om het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.

Het feit dat verwerende partij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen, laat niet toe om automatisch te besluiten dat verzoekende partij niet legaal in het Rijk verblijft. (zie hieromtrent RvV 19.12.2013, nr. 115.993)

Daarnaast wordt louter gesteld dat "uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde al dat dergelijke motivering niet afdoende is. Verzoekster kan op basis van de loutere verwijzing naar het administratief dossier niet met kennis van zaken beoordelen met welke elementen de verwerende partij al dan niet rekening heeft gehouden om dit te stellen. Deze motivering is dan ook niet afdoende. Er kan niet worden achterhaald op welke feitelijke gegevens de verwerende partij precies steunt.

Uit het feit dat de motieven kunnen worden teruggevonden in het administratief dossier vloeit niet voort dat voldaan werd aan de verplichting om in de bestreden beslissing zelf de juridische en doorslaggevende feitelijke motieven waarop de bestuursbeslissing gesteund is op te nemen. (RvV 25 november 2009, nr. 34.787)

5. De verwijzing naar de juridische grondslag moet ook juist zijn. (RvV 15 maart 2010, nr. 40.148).

De verwerende partij verwijst louter en alleen naar artikel 52§4, laatste lid van het KB van 8 oktober 1981. Dit is een onvoldoende als juridische grondslag, gelet op het feit dat desgevallend, indien nodig een bevel tot het verlaten van het grondgebied kan worden opgenomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan immers enkel maar worden afgegeven in de artikel 7 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

De werkelijke juridische grondslag van het bevel tot het verlaten van het grondgebied is opgenomen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet:

Art. 7: [1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : (...)

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)

6. Artikel 8 van de vreemdelingenwet voorziet bovendien dat een bevel om het grondgebied te verlaten – zonder uitzondering – de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

In casu moet worden vastgesteld dat aan deze verplichting door de verwerende partij niet werd voldaan. De verwerende partij heeft naast artikel 2 en 3 van de wet met betrekking tot de motivering van de individuele bestuurshandelingen eveneens artikel 8 van de wet van 15 december 1980 geschonden.

Art. 8. Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- artikel 8 EVRM;

In een tweede onderdeel van haar tweede middel voert de verzoekende partij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde zou hebben nagelaten om te motiveren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij werd afgegeven.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat in de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk te lezen valt om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 52, §4, lid 5 Koninklijk Besluit dd. 08.10.1981.

Verweerder verwijst ter zake naar artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan aldus op grond van voormeld artikel een bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij.

Verweerder laat voorts gelden dat artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig kunnen worden aangevoerd, vermits voormelde bepalingen uitdrukkelijk betrekking hebben op de toegang tot het Rijk en kort verblijf (Hoofdstuk II van Titel I van de Vreemdelingenwet), terwijl door de verzoekende partij in casu een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in de bestreden beslissing geheel terecht heeft verwezen naar de toepasselijke bepaling uit het Vreemdelingenbesluit, als juridische grondslag voor het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl tevens dient te worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terdege wordt gemotiveerd om welke reden een bevel moet worden afgegeven, met name omdat de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie afgewezen werd en bovendien werd vastgesteld dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht.

Geheel ten overvloede, een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten doet geen afbreuk aan de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.3. De verzoekende partij voert terecht de schending aan van artikel 8 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat het bevel moet vermelden op welke grondslag van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

Immers luidt artikel 8 van de vreemdelingenwet: *"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."* In casu ontbreekt dergelijke vermelding.

Waar de verwerende partij opmerkt dat de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet thuishoren onder "hoofdstuk 2. Toegang tot het grondgebied en kort verblijf" is deze opmerking juist. Hieruit afleiden dat de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet niet op dienstige wijze kunnen aangevoerd worden in het kader van een bijlage 20 gaat te ver. Immers stelt de eerste alinea van artikel 7 van de vreemdelingenwet: *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven..."*. Uit deze zinsnede blijkt dat de verwerende partij gerechtigd is een bevel in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet af te geven wanneer de aanvraag gezinshereniging wordt afgewezen. Ook uit de verdere opsomming van de gevallen voorzien in artikel 7 van de vreemdelingenwet blijkt dat het te geven bevel zich niet enkel beperkt tot bevelen die gegeven worden na een verblijf korter dan drie maanden (aldus bijvoorbeeld artikel 7, 11° van de vreemdelingenwet). Er wordt ook nog gewezen op het feit dat artikelen 7 en 8 ook vallen onder de titel *"Algemene bepalingen"*. Bijgevolg vinden de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet toepassing in onderhavig geval.

Bij gebreke aan een nadere precisering en in casu zelfs afwezigheid van artikel 7 van de vreemdelingenwet in de motieven van de tweede bestreden beslissing is artikel 8 van de vreemdelingenwet geschonden, wat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Bijgevolg dient het vierde middel dat enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 25 juni 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 25 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN